

efter mit Raad, at han er kommen her til Thinget. Jeg vilde meget ønske, at Thinget vilde vedtage dette Forslag for derved at tilkjendegive, at det betragter Staten som forpligtet, i det Mindste som moralsk forpligtet, til at give nogen Erstatning for den Skade, som saaledes tilføies dem, der bo i Nærheden af Jernbanen, ved Lokomotiver. Hvad angaar de almindelige Lokomotiver, som nu bruges, efter at Banen er bygget, tror jeg ikke, at de ere nær saa farlige som Lokomotivet „Fremad“, men hvorvidt der virkelig kan forarsages Ulykker ogsaa med de Lokomotiver, der nu ere i Brug, i en saadan Afstand fra Banen som 20 Alen eller derover, tør jeg ikke have nogen bestemt Mening om. Derimod er det sikkert, at de kunne tænke, hvor Jernbanen gaar i Nærheden af Hede og Mose, og saavidt jeg veed, er der udstedt en Bekjendtgørelse fra Ministeriet om, at der, hvor der er Hede eller Mose, skal holdes renset, jeg tror, det er i en Afstand af 3 Alen ud fra Banelinien, men det er vistnok paa ingen Maade tilstrækkeligt til at sikke imod Hede- eller Mosebrand. — Jeg kunde nok ønske at høre den høitærede Indenrigsministers Mening om, hvorvidt han tror, at alle de Bygninger, der ligge indenfor en Afstand af 20 Alen ved den vest- og sydydste Bane, virkelig ere foranstaltede enten belagte med ildfrit Lag eller ogsaa flyttede. Jeg har faret med Banetog paa disse Baner, og jeg har ikke kunnet se rettere, end at der endnu er enkelte Bygninger med Straatag, som ligge indenfor denne Linie; jeg tør ikke bestemt sige det, men jeg kunde ønske at høre den ærede Indenrigsministers Udtalelse om, hvorvidt han har foretaget nogen Undersøgelse i den Retning, at Plakaten af 1847 virkelig er efterkommen. Jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa den Bestemmelse i Plakaten af 1847, som omtaler, at der ved Lokomotivers Opsyning skal bruges svovlfri Kul; det tror jeg paa ingen Maade bliver efterkommet, og det kan naturligvis blive meget farligere, naar der bruges de almindelige Kul. Jeg vil altsaa anbefale Forslaget under Nr. 28 paa det Bedste til Thingets Vedtagelse. Jeg tror, at vedkommende Skadelidte dermed vil finde sig tilfreds, da den private Godgjørenhed er kommen ham en Del til Hjælp, saaledes at vi derved komme ud over Spørgsmaalet paa dette Sted. De farlige Konsekvenser, som enkelte Medlemmer have frygtet for, kunne, som sagt, ikke blive større, end at vi vedtage en Forandring i Loven, hvorved der siges, at alle de Bygninger, som ligge indenfor en Afstand af 70 Alen, skulle belægges med brandfrit Lag. Den Beføstning kunne vi overse, og alle Bygningerne ere da, saavidt jeg kan skimme, temmelig sikre. Jeg skal dermed anbefale Forslaget.

Winther: Jeg skal kun sige et Par Ord i Anledning af andre ærede Medlemmers Bemærkninger angaaende mit Forslag. Man har sagt, at man maatte talke mig, fordi jeg har henledet

Opmærksomheden paa de farlige Konsekvenser, jeg har ikke noget imod at tage mod den Tak, men jeg ønsker for Resten en fyldigere Tak end disse Ord. Hvorfor jeg ikke har begjært det fulde Beløb, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen) mente, at jeg burde have forlangt, naar jeg vilde forlange Noget, er fordi „et magert Forlig er bedre end en fed Proces“. Jeg har antaget, at det var den lempeligste Maade, at komme ud af denne Sag paa; dernæst vil jeg meget gjerne indrømme, at et Brandsforsikringselskab, i hvor vel det har samme Retsadkomst som en privat Mand, dog ikke maa gaa saa vidt i sine Fordringer som denne kan gjøre, da saadanne Selskaber netop ere indrettede lige over for den Slags Uheldstilfælde. Det ærede Medlem troede, at vi havde forsinket dette Sted med en Præmie, som vi havde ladet os nøie med; det er ganske vist, vi have ladet os nøie med den Præmie, som ikke brandfarlige Steder pleie at betale, fordi vi ikke vidste, at Regjeringen havde foretaget nogen Foranstaltning, som gjorde, at det nu laa paa et brandfarligt Sted. Derfor Regjeringen ikke havde gjort den Forandring, vilde jo Sagen have tillet sig helt anderledes, der er jo al Sandsynlighed for, at Tilfældet slet ikke vilde være indtraadt, men Jernbanebestyrelsen har forsømt den Pligt, som er paalagt den i Loven af 5te Mai 1847, og det er jo en bekjendt Sag, at naar Kongerne, de Mægtige, forse sig, maa Folket lide under det. I dette Tilfælde er det Staten, som har ladet være at opfylde de Pligter, den har, og saa forekommer det mig rigtigt, at Folket, Nøgtdagen, hjælper til at dække nogle af de Ulemper, som ere forarsagede ved den Feil fra Regjeringens eller det Offentliges Side. Det er en Selvsølge, at naar vi ikke her kunne komme til et saadant Resultat, som jeg har ønsket, veed jeg lige saa vel som det ærede Medlem, at vi have Donstolene i Baghaanden, men jeg har nævnet de Grunde, hvorfor jeg ikke ønskede at gaa den Vej, men troet heller at lade det blive ved det Resultat, jeg her har antydnet. Men eet Resultat haaber jeg dog skal komme ud af denne Sag, og det er, at Staten nu vil sørge for, at Feil, som den har begaaet til Skade for forskjellige af dens Undersaatter, for Fremtiden afhjælpes snarest muligt, og ikke udsætte flikkelige Folk for at blive ødelagte, fordi Regjeringen eller det Offentlige ikke har gjort sin Pligt. Det haaber jeg dog skulde komme ud af denne Sag, og jeg vil haabe, at det maa komme snart, for at det ikke skal gaa flere, som det er gaaet i de to Tilfælde, her foreligge. Jeg finder ikke Anledning til at udtale mig videre om Sagen, jeg kan ikke vidtløftigt føre den her og skal henholde mig hertil. Det er jo særdeles glædeligt, at det bliver klart, at her sker en Uret, hvis man ikke kommer til Hjælp, naar Regjeringen ikke har sørget for at opfylde Lovens Bestemmelser, og det netop